

Навіки вірна

Автор [Konseiga](#)
[Оригінал](#)

Переклад з російської виконала Поліна Княсефа

Коментар команди перекладу

Попри неодноразову вчитку, переклад може містити помилки. Якщо ви маєте конструктивні зауваження, пропозиції та/або помітили помилку то

пишіть на пошту – fanfictiontransmls@gmail.com

Якщо вам сподобалася наша робота й ви бажаєте віддячити команді перекладу, то можете легко це зробити одноразовим донатом на [монобанку](#)!

Внаслідок нещасного випадку, що відбувся через дії погодної команди Клаудсдейла, Твайлайт гине від удару блискавки. Втім, завіса смерті відносно тонка...

За весь час правління Еквестрією Принцеса Селестія ще не відвідувала настільки сумну подію.

Мешканці Понівілю знехтували теплом літнього дня, вдягнувши траур. Чорні стрічки були на кожному домі, зокрема й у бібліотеці, де й проходив похорон.

Як Принцеса й очікувала, подруги Твайлайт переживали її смерть найтяжче. Місця у першому ряді були зайняті п'ятьма кобилками.

Очі Рейнбоу Деш почервоніли та набрякли, все обличчя вкривали доріжки від сліз, а губи були похмуро стиснуті в лінію.

Еплджек просто дивилася у підлогу, і лише її сльози, що падали на підлогу, переривали тишу.

Флатершай приховала мордочку копитами та беззвучно ридала. Її кролик Енжел був поруч. Завжди похмура та зарозуміла, його мордочка тепер мала безмежно сумний вираз.

Раріті лиш хитала головою та ледь чутно бурмотіла:

— Цього не могло статися. Ні...

З Пінкі Пай наче випустили весь кисень. Самотня чорна кулька, примотана до її хвоста, розгойдувалася вітром. Рожева поні не плакала та не бурмотіла. Вона дивилася понад натовпом на ходу процесії.

Шість жеребців, вдягнутих у чорний, зі схиленими головами, несли на спинах труну з темного дерева. На кутах труни тисненням було нанесено малюнок фіолетових шестипроменевих зірок. Процесію очолював сам Спайк. Він йшов з високо піднятою головою, але сльози продовжували стікати з його очей. Помітивши Принцесу, він покинув процесію та став поруч з нею.

Селестія стояла на певній відстані, але все одно добре бачила, як жеребці обережно поставили домовину на землю. Один з них вийшов уперед, нервово загрибши ґрунт.

— Т... Твайлайт Спаркл була прикладом для нас всіх... — заїкнувшись, почав він.

Рейнбоу одразу його перебила:

— Пішов звідси, поки я тобі копита не зламала у п'яти місцях! — Проричала вона, вказавши копитом у бік.

Шестеро жеребців зникли так швидко, як їм вдалося. Веселкова пегаска тихо полаялась та повернулася до натовпу.

— Сказати, що ми втратили подругу, — почала вона, вказавши на чотирьох кобилок попереду, — було б егоїстично. Вчора весь Понівіль — ні, вся Еквестрія — втратила одну з кращих подруг, про яку лиш може мріяти поні, у штормі, що вийшов з-під контролю Клаудсдейла.

Рейнбоу пирхнула.

— Твайлайт була неймовірно розумною, у вільний час завжди щось досліджувала. Я дражнила її всезнайком... — вона зупинилася, аби подавити

схлип. — Але вона завжди намагалася допомогти будь-якому поні, завжди простягала копито допомоги іншим.

Еплджек підняла капелюх зі землі та попленталась до Рейнбоу.

Поклавши капелюх на домовину, вона тихо промовила:

— Твайлайт — єдина поні, що могла бути чеснішою за мене. Можливо вона й не була найсильнішою, але точно була найщирішою.

Флатершай, підійшовши до пари, повернулася до натовпу:

— Коли Т-твайлайт вперше з'явилася у Понівілі, вона сильно з-злякала м-мене, — її голос перейшов на писк, тож пегасці знадобилося кілька глибоких вдихів, аби заспокоїтися та продовжити. — Але ми швидко подружилися. Я ще ніколи не зустрічала поні добрішої за неї. Все, що вона робила — було на користь іншим. Вона завжди намагалася зробити так, аби всім було добре. І якщо щось було не так, вона одразу ж скакала на допомогу.

Раріті доєдналася до подруг:

— Твайлайт завжди дослухалася до того, що їй казали поні, і байдуже наскільки банальними чи безсенсовними були їх слова. Її вушка були найтерпеливішими, вона завжди допомагала доречною порадою... вона була наймилішою з усіх, кого я коли-небудь зустрічала.

Пінкі Пай повільно попрямувала до труни. Вона мовчки пройшла повз інших поні, повз подруг, та просто встала перед темною домовиною.

— Тва-а-а-а-айлай-а-айт! Поверни-и-и-ись! — Проревіла вона, закинувши копита на труну.

— Ох, люба... — прошепотіла Раріті, обійнявши рожеву поні. Пінкі заридала у плече єдиноріжки.

— Чому? Чому вона пішла?! — кричала та. Раріті легко поплескала подругу по спині, але не відповіла.

Принцеса Селестія відійшла від натовпу та вийшла уперед. Спайк ж сидів на її спині та закривав мордочку гривною. Вона повільно огледіла п'ять залитих сльозами кобил та розвернулася до інших поні.

— Не важливо, якої думки ви були о Твайлайт, — повільно почала принцеса, — пам'ятайте, що ця єдиноріжка була чесною, відданою, доброю, щедрою та просто щасливою поні.

Вона приклала копито до труни і, за допомогою телекінезу, повільно опустила його до двометрової ями.

— Спочивай з миром, моя віддана ученице.

~*~*~*~

— Сестро, досить трауру, — Луна штовхнула копитом велику білу алікорницю.

— Чому б це раптом? — гнівно заперечила Селестія. Вона тримала світлину маленької Твайлайт у своїх копитах. — Я не маю права оплакувати свою найкращу ученицю?

— Еквестрія потребує тебе, Тіє — тихо відповіла Луна. — Я не можу самотужки керувати королівством.

— Я робила це одна протягом тисячі років, — огризнулася старша сестра.

Луна скривилася, але її тон лишився незмінним:

— Знаю, але мені бракує досвіду. Мені потрібна твоя допомога, — темно-синя алікорниця сіла поруч. — Я також сумую за нею, ти й сама знаєш.

— Але поводишся ти інакше.

— Значить ти просто не помічаєш це, — прошепотіла Луна.

Селестія вже збиралася зіпнитися з сестрою, але не встигла. На кілька секунд у повітрі спалахнув згусток чорного полум'я і сувій впав до копит сестер.

Селестія заціпеніла.

— Ніхто не знає про цей спосіб листування зі мною. Ніхто, крім неї.

Луна магією хутко підхопила сувій, зламала печатку та розгорнула його. Папір вкривали плями чогось червоного й взагалі, складалося враження ніби його добряче виваляли у бруді. Молодша принцеса пробіглась поглядом по перших рядках і зомліла.

— Що там? — запитала Селестія.

— Ти не хочеш цього знати.

— Читай.

— Ні.

— **ЛУНО. НЕГАЙНО. ПРОЧИТАЙ!**

Здригнувшись, Луна повністю розгорнула свій та прокашлялась.

“Шановна Принцесо Селестіє,

За весь час мого навчання, ми ані разу не підіймали тему смерті чи посмерття. Чому? Ви навмисно не розповідали, чи просто не мали чіткої інформації? Дивне це місце, смерть. Тут дуже темно та холодно. Але, я вже з’ясувала, що варто мені про якусь річ і вона одразу з’явиться! Це дивовижно. Ніби простір довкола мене насичений магією. Я відчуваюся набагато сильнішою, ніж була раніше. Та все ж, тут самотньо. Мабуть, я єдина поні тут, хоча часом долинає шепіт. Щоразу, як я повертаюся на звук, з’ясовується що там нічого й не було. Проте, я думаю про цей лист у дійсності. Ох, перепрошую, здається, я знов розтікаюся мислю по дереву. Я сумую, Принцесо. Я сумую за друзями. І найбільше за Спайком. Привітаєте їх від мене? Я ж буду далі досліджувати магію смерті. Можливо знайду шлях назад.

Ваша віддана учениця,

Твайлайт Спаркл.”

Луна закінчила читати та випустила лист з телекінезу. Селестія, здавалося, посіріла. Її очі розширилися та почервоніли.

— Не може бути... — пробурмотіла вона.

— Що нам робити? — запитала молодша сестра.

— Відправ загін гвардійців до Понівілю, — наказала Селестія. —

Очолиш їх особисто. Шукайте поні, що підроблюють листи, — слова, що промовляла алікорниця, здавалися тьманими та беземоційними.

— І як нам їх знайти?

Сонячна принцеса лиш знизала плечима.

~*~*~*~

Наступний згусток полум'я з'явився пізніше того ж дня, кинувши свій докопит Селестії. Вона миттю випроводила пару, з якою проводила аудієнцію з приводу розлучення та їх лошати, і хутко розгорнула листа.

“Шановна Принцесо Селестіє,

Сьогодні я знайшла найкращу річ — світло! Мені здається, що я пробула тут вже вічність та дещо втратила лік дням. Сподіваюся, листи надходять без особливих затримок. Ненавиджу затримки. Сподіваюся, ми обидві пам'ятаємо, що трапилося через одну з них.

Втім, повернімося до мого останнього відкриття. Я з'ясувала, що зосередившись на одній точці, я можу запалити там іскру світла. Завдяки цьому відкриттю, я змогла краще огледіти смерть — виявилось, що це просто великий та тьманий світ. Крім цього, я все ще відчуваю як збільшуються мої сили, і мені подобається це відчуття. Ніби я збільшуюся, заповнюю собою весь простір! Поки я пишу це (так, я справді власноратиць пишу, зберігаю звичку), моє світло поширюється все далі й далі та стає дедалі яскравішим! Наприклад, стало набагато простіше підіймати важкі речі, й, з умовним піаніно, я могла б телепортуватися на три-чотири кілометри!

Ох, як мене дратує те, що я знов відходжу від теми. Я можу лише уявляти, як ви почуваетесь все своє життя. Ви ж наймогутніша поні, що нині існує, чи не так? От і я почуваю себе ніби принцесою цього посмерття.

Віддана учениця,
Твайлайт Спаркл.”

Принцеса скасувала всі заплановані на цей день аудієнції та вкрай важко заснула вночі.

~*~*~*~

“Шановна Принцесо Селестіє,

Я абсолютно впевнена, що нині я сильна як ніколи. Здавалося б важкі раніше задачі, тепер здаються не більш ніж лошатськими забавками, ніби вони й не варті мого часу та зусиль! Я все ще чую перешіптування, але тепер вони підтримують мене. Вони хороші. Завжди щось обіцяють мені або ж вимагають аби я діяла наполегливіше. Вони дещо нагадують вас.

До речі, минулої ночі я відвідала Рейнбоу Деш. Наскільки я пам’ятаю, вона тоді спала. Ми непогано порозмовляли, поки вона не заплакала. Не розумію нащо плакати. Так, я мертва, але всі поні колись такими будуть, чи не так? Вона сказала, що хоче бачити мене наживо, то ж я зараз щосили шукаю таку можливість.

А ще тут стає дедалі холодніше. Я більше не відчуваю свої копита, але все одно продовжую писати ними. Це несильно заважає, хіба копита поколюють, коли я стою. Мені не хочеться бути наодинці.

Ваша віддана подруга,
Твайлайт Спаркл.”

Селестія сквотнула. Три сувої з’явилися за час її сну, і зараз вона намагалася якомога швидше їх прочитати. Відкинувши перший, вона зламала печатку та взялася за читання другого.

“Шановна Принцесо Селестіє,

Здається, в мене вийшло! Я знайшла спосіб більш не бути наодинці! Моя гіпотеза полягає в тому, що я можу впіймати душу поні під час смерті та привести її сюди, і цілком можливо, що ми будемо разом до скону віків! Хіба це не чудово?

Знову навідала Рейнбоу. Якщо у сні я бачу справжній її вигляд, то вона у глибокій депресії. Вона перестала доглядати за собою, зокрема за гривною та хвостом, і безперервно плаче.

Безперервно.

Повернемося до теми. Вона небагатослівна. Просто обіймає мене, плаче та благає не йти. Я щосили намагаюся зрозуміти, як ця штука — скорбота — працює. Я постійно повторюю їй, що смерть це чудове місце, але від цього вона плаче лише сильніше.

І нарешті, я спромоглася телепортуватися більш ніж на 24 кілометри! Це неймовірне досягнення для мене! Мабуть, навіть ви на таке нездатні! Я хочу знов навідати Рейнбоу. Здається, я знайшла поні, яку приведу до себе.

Вічно ваша,

Твайлайт Спаркл.”

Очі Селестії розширилися. Вона швидко відкинула сувій та взялася за третій.

“Шановна Принцесо Селестіє,

Рейнбоу сказала, що готова приєднатися до мене. Я знала, що вона залишиться відданою мені, знала. Як-не-як, а я іскра, що зібрала нашу шестірку разом. Мабуть, це прозвучало марнославно, проте, тут німа нікого, аби дорікати мені за це.

Якщо все минеться добре, Принцесо, то Рейнбоу зовсім скоро приєднається до мене у посмертті. Нехай цей лист буде невеликим, бо мені

належить ще так багато спланувати, але я напишу вам одразу ж, як зрозумію що саме маю зробити.

Ваша нетерпляча учениця,

Твайлайт Спаркл.”

Селестія ще довго дивилася на лист, шокована його змістом.

— Селестіє! — Луна вбігла до кімнати сестри. — Сестро, ми дещо знайшли!

— Жартівників? — швидко запитала та, з відчутною надією.

— Ні. Рейнбоу Деш. Вона мертва.

— Мертва?! — вигукнула Селестія. — Як це могло статися?!

— Ми... не знаємо, — сказала синьо-темна алікорниця опустивши погляд. — Єдиною зачіпкою був напис на стіні. Та й він вельми дивний.

— Дивний? В якому сенсі?

— Рейнбоу сама написала його, — відповіла Луна. — Закривавленим копитом.

— Що саме вона написала?

— “Тепер вона зі мною”.

~*~*~*~

“Шановна Принцесо Селестіє,

Вийшло! Слава зорям, в мене вийшло! Рейнбоу зі мною, і вона вже внесла певні зміни у цей світ! Тепер тут все кольорове, а не монохромне. Можливо, невдовзі ми матимемо рослини та кілька дерев!

Сама Рейнбоу вже відчула різницю. Вона літає набагато швидше, і їй це до вподоби. Ми переказали одна одній останні новини та, навіть, провели кілька важливих розмов. Ми обидві погоджуємося, що сюди варто привести й інших подруг.

Це неймовірно. Та є одна проблема — мене ніяк не полишає відчуття порожнечі. Я вже маю величезну силу та одну подругу. Та чи вистачить мені одної?

Ваша самотня учениця,
Твайлайт Спаркл.”

— Тіє, а якщо ці листи й справді від Твайлайт? — запитала Луна.

— Якщо це й справді так, то ми невдовзі втратимо ще чотирьох поні, — прошепотіла Селестія у відповідь. — Але це неможливо. Я знала багатьох могутніх поні, але жоден з них не спромігся пробитися крізь завісу смерті. Це неможливо.

— Так, але чи був хтось з них Елементом Магії? — відповіла Луна, аж раптом ще один згусток полум'я спалахнув між ними.

“Шановна Принцесо Селестіє,
Рейнбоу та я вирішили, що Пінкі стане чудовим доповненням до посмерття. Вона й справді оживлює все, до чого торкається, тож логічним буде покликати її до себе. Як не дивно, посмерттю бракує сміху.

До речі, я усвідомила, що вбила Рейнбоу. Ну, якась частина мене це усвідомила. Бажаєте дізнатися дещо веселе? Мені байдуже! Не важливо, що я відняла чиесь життя. Ба більше, це було навіть приємно. Ніби я стала володаркою життя та смерті.

Сумніваюся, що ви зможете бодай якось спинити мене.

Ваша всемогутня учениця,
Твайлайт Спаркл.”

— Уперед, — наказала Селестія. Луна телепортувалася, у відчайдушній спробі вчасно потрапити до Цукрового Куточка.

— Ох, Твайлайт, — Селестія прикрила мордочку копитами. — Чим ти стала?

~*~*~*~

“Шановна Принцесо Селестіє,

Я бачила Принцесу Луну в Цукровому Куточку. Ви направили її, аби проводити Пінкі? Гарний жест. Напевно, вона верещала від захвату, коли бездиханне тіло Пінкі впало на підлогу.

Справи йдуть дедалі краще. Хоча Пінкі й не здатна до магії, вона дивовижним чином створює кульки, плакати, конфеті та інші атрибути для вечірок. Я впевнена, що мені варто було ретельніше дослідити її прижиттєво.

А зараз? До Дісکورда ті досліди. Мені треба більше подруг.

Більше подруг. Може, я приведу Флатершай сюди. Я не знаю, який зараз сезон, тож Еплджек може бути зайнята. Та й Раріті знадобиться якийсь час, аби когось попросити пригледіти за сестрою.

Ваша байдужа учениця,

Твайлайт Спаркл.”

— Я не встигла, — промовила розбита Луна, увійшовши до кімнати.

— Я знаю, — сумно відповіла Селестія. — Ми навряд чи вже зможемо на щось повпливати.

У повітрі матеріалізувався черговий сувій.

“Шановна Принцесо Селестіє,

Пінкі та Рейнбоу в унісон підтримали ідею забрати до нас Флатершай. Я, раніше цього дня, навідала її й злякала бідолашну ледь чи не до смерті. Я спробувала спокійно пояснити їй наш план. На жаль, вона втратила свідомість, але, сподіваюся, встигла мене почути.

Чули одну стару приказку: дві — компанія, а три вже натовп? Вони більш ніж описує поточний стан справ, але я все одно маю непереборне бажання більшого. Рейнбоу солідарна зі мною.

Навіки ваша,

Твайлайт Спаркл.”

— Її листи стають дедалі коротшими, — відзначила Луна.

~*~*~*~

Вдень листи від Твайлайт більше не надходили, тож Селестія могла спокійно повернутися до виконання своїх обов’язків, проте атмосфера все одно залишалася доволі напруженою. Вартові підхопили цю бентежність і постійно знаходилися у стані бойової готовності, аби будь-якої миті завадити спробі нашкодити принцесам.

Ввечері з’явився наступний лист. Селестія дивилася у вікно, коли сувій впав на її хвіст.

“Шановна Принцесо Селестіє,

Флатершай тепер з нами. Вона шокована, але скоро прийде до норми. Пінкі та Рейнбоу роблять все можливе аби їй допомогти, а от мій вигляд її лише лякає.

І я не розумію чому. Хоча мої очі й стали повністю чорними, але ж я досі бачу. В чому тоді проблема?

Навідала Раріті. Бідося збожеволіла, зачинившись у своєму бутику. Я твердо вирішила, що забрати її було б милістю. Черілі наважилася в дочерити Світі Бель. Мабуть, вона буде чудовою падчеркою, як гадаєте?

Вона невдовзі доєднається до нас.”

Цього разу побажань чи підпису не було.

— Тія, — пробуркотіла Луна, увійшовши до кімнати.

— Дай вгадаю, — похмуро запитала алікорниця, — Флатершай мертва?

— Угу, — сумно хитнула Луна. — Ми втрачаємо Елементи. Одна за одною.

— Значить, це й справді вона.

~*~*~*~

“Шановна Принцесо Селестіє,

Майже вся шістка тут. Нам бракує лише Еплджек.

Чи закривавлені мої ратиці? Мабуть, я ж вбила чотирьох своїх кращих подруг. Проте це не було даремним, чи не так?

Якась частина мене кричить, вимагає, аби я зупинилася, аби я не була така байдужа. Я відвідала Еплджек, сказала їй, що всі ми тут, у посмертті, і вкрай хотіли б забрати її до себе. Втративши всіх подруг протягом такого нетривалого відрізка часу, вона мала вкрай поганий вигляд. Тепер забрати її до нас було б навіть милосердно. Як ви думаєте?

Наш світ невпинно збільшується. З’явилися дерева і трава, навіть відчувається легкий вітерець. Сонця нема, але ми й без нього добре бачимо. Сподіваюся, Еплджек сподобається все це, так само як й нам.

Ваша віддана учениця,

Твайлайт Спаркл.”

~*~*~*~

“Шановна Принцесо Селестіє,

Тепер ми разом. Це неймовірно. Дівчата передають привіт. Яке ж це неймовірне почуття, коли всі твої подруги поруч. І тепер ніщо не розлучить нас, бо ми безсмертні!

Ми подумали, та вирішили що нам треба більше поні.

Вітаю, Принцесо. Ви перша у списку.”